

FOLK OG LAND

NR. 3 — 9. ARGANG

LØRDAG 23. JANUAR 1960

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjndalen 21 B

Oberst Konrad Sundlo:

Ropene på brød og sirkus

For 1500 år siden og idag

Det er nu femten hundrede år siden —

Romer-riket som hadde eksistert i tusen år viste tegn til forfall. Det var revnet i et vestromersk rike med Roma som hovedstad og et østromersk rike med Bysantz (Konstantinopel) som centrum, og i begge riker var krigerånden på retur. Romeren likte ikke lenger å være soldat. «Han fryktet nærkampen». Han ville helst se på sirkus, få mat av staten og ha det makelig. Forsvaret av grensene ble vesentlig overlatt til germanske leiesoldater som av og til streiket for å få høyere lønn og derfor kunne bli ganske brysomme.

Så dukket der opp i øst et folk som kate seg Hunnere. Fremragende krigere og svære ryttere og Roma fikk en idé: Enn om vi leide noen av disse karene og fikk dem til å hjelpe ihjel en slump germanere? En

glimrende tanke. Den fenget. Og den romerske hærfører Aetius fikk ordre om å hverve Hunnere og gå løs på Germanerne.

Aetius utførte ordren. I år 436 tilføyde han de germanske stammer og da især Burgunderne et dundrende nederlag, og de romerske herrer gned seg lykkelig i hendene, akkurat som Winston Churchill gjorde 1500 år senere da han «ved djevelens hjelp» greidde å knuse Europas germanske sentrum.

Hverken romerne eller Winston angret på den politikk de hadde ført, iallfall ikke til å begynne med. De betraktet seg alle som genier helt til de oppdaget at hjelperne fra øst ikke ville forlate de blomstrende lande de hadde kommet inn i, men satt der som bek i håret. Først da kom bondeangeren. Først da ble gode råd dyre. For Winston Churchill er sannheten begynt å demre. For romerne tok det akkurat 15 år før de gikk til handling.

Det hadde vist seg umulig å snakke hunnerne ut av Europa. Alle forslag, lurerier og juridiske knep nyttet ikke og avtaler holdt de ikke. — Atter og atter forpliktet de seg til å ri østover, mot et så og så stort beløp i kontanter. De fikk kontantene, men ble flirende sittende da de hadde oppdaget at romerne ikke hadde annet enn kjeften å forsvare seg med. For romerne gikk det mot katastrofe, så i denne sin ytterste nød bad de i det sure eple og bad Germanerne om hjelp!

Germanernes grufulle herjå-

Forts. side 7

Er Hartmanns Quislingbok opptakten til stortingsvalgkampen 1961?

«Sosialindividualismen» som Hartmanns Abwehragent «forærte» Quisling i 1939 ble lansert av ham allerede i 1939!

NOEN YTTERLIGERE BETRAKTNINGER OM MAKKVERKET

Like før jul behandlet Arbeiderbladet Sverre Hartmanns bok «Fører uten folk» i en leder. Det går klart frem av Arbeiderbladets artikkel hva hensikten er med Hartmanns bok. Den skal tjene Arbeiderpartiet i kampen mot de borgerlige partier ved neste stortingsvalg. Derfor er vel boken også kommet på Tidens Forlag. Quisling skal fremstilles som en maktsyk person, litt skrullete kanskje, som utelukkende gikk sine egne erinder. Jeg siterer:

«Han kom hjem fra Sovjetsamveldet med et svermeri for røde garder, og han gikk til Arbeiderpartiet og kommunistene med planer om å få slike garder også i Norge — ikke fordi han følte noen tilknytning til arbeiderbevegelsen, men fordi han mente det kunne være veien til makt for ham selv».

Men så gikk han da til de borgerlige, og de tok imot ham med åpne armer, forteller Arbeiderbladet. Nå har Quisling og hans minne fått ha fred en liten stund, men i dag trekkes han atter frem av Arbeiderpartiet og fremstilles som de borgerliges sterke mann. «De borgerlige hadde lenge vært på jakt etter en sterk mann. Fridthjof Nansen nevnes.» Men så kom altså Quisling.

Dagen etter svarer Dagbladet på lederplass på denne artikkel. Der har Dagbladet gått i spissen når det gjaldt å sverte Quislings minne og så får de ham pådyttet av Arbeiderbladet som deres egen fører. Ikke rart at forvirringen er så stor at bladet kaller Hartmanns bok «Folk uten fører»! Kanskje bladet burde konsultere en av sine egne profeter: Freud!

Bladet siterer fra Hartmann:

Reichskommissar Terboven, fødsingens leder, som ikke motpiloten og der i fremtiden

«I den borgerlige leir var Quisling dagens helt», og er meget fortørnet.

Men, dette er altså opptakten til stortingsvalget 1961. Quisling er ikke mere død enn at han fremdeles spiller en rolle i norsk politikk, og han kommer til å gjøre det i fremtiden også.

I 1918 tente Lenin i Moskva en brann under navn av «verdensrevolusjonen». Quisling var i Moskva dengang og han ville se det nye som skulle vokse opp bak brannen. Han var en interessert tilskuer, som tok sine studier alvorlig, og han hadde en intelligens og en moral som gjorde ham skikket til å dømme rettferdig. I boken «Russland og Vi» har han analysert verdensrevolusjonen så grundig og så inngående som ingen før ham. Det han fant var forferdelig.

Quisling mente selv at han fikk et kall dengang til å reise hjem og tenne en motvarme som skulle stoppe verdensbrannen. Han ville reise en ny tro, en nordisk religiøs tro: Universalismen.

Det er ganske klart at en slik mann måtte bli forfulgt med alle til rådighet stående midler,

Vidkun Quisling foran en av portalene på Akershus festning, som ble hans skjebnesteid.

både fysiske og intellektuelle. Forfølgelsene begynte i 1930 og fortsetter den dag i dag. De vil også komme til å fortsette til verdensrevolusjonen er stoppet — eller den har seiret!

*

Hartmanns bok er innledningen til en ny bølge av forfølgelse. Og de midler forfatteren bruker er tarvelige. Det

Forts. side 6

Eller rådsforhandlingene var ei ledet i Terbovens plan og Paal Berntsen en av hovedpersonene, fordi han var høyesterettsjustitiarius og hadde pålitet legalitet.

Ola Furuseth:

Nyttårsbetraktninger over Sameksistens

Sammen med vanlige julehilsener fikk vi også tilsendt en folder: «Ideologi og sameksistens» fra Moralsk Opprustning.

Da jeg så at dette manifest var sendt til alle hjem i Norden, så tenkte jeg at det måtte være et viktig innlegg, og leste det fra perm til perm.

De som står bak, heter det, er dypt overbevist om at det budskap betyr liv eller død for de nordiske folk. —

«Vi er i krig. Den tredje verdenskrig er begynt.» Slik begynner teksten, og så langt kan jeg jo være enig. Den tredje verdenskrig begynte straks den annen sluttet, fordi noen få forstod at nå hadde alle vært med på å hjelpe kommunismen til seiren.

At Moralsk Opprustning skal være kommunismens motpol er absolutt nytt for meg. Jeg er kanskje en sinke slik, men av mange har jeg vært ansett for å være aktiv antikommunist i snart tredve år.

M.O. skal være kommunismen overlegen, — den har nå visst igjen å bevise det.

Såvidt jeg har forstått, så har bare nasjonalsosialismen, fascismen og falangismen med hell motarbeidet kommunismen, men de kunne jo ikke stå seg mot kommunismen og hele resten av verden sammen.

Ellers står det mye riktig om kommunismens taktikk, infiltrasjon og overlegen start, tyvstart kan vi vel kalle det.

De som hittil har forsøkt å bekjempe kommunismen, det være seg russiske «hvite» generaler, det finske folk, Mussolini eller Hitler, og vi kan vel si Quisling og andre «puslinger», så har de til takk fått en dolk i ryggen eller blitt utlevert til mobben.

Men nå starter altså Moralsk Opprustning en ny kamp mot kommunismen etterat de har vært med på å skaffe Sovjet seiren.

Hvem kan forstå slikt?

Arsaken til kommunismen er jo ikke å finne innen kommunistenes rekke, det er jo det asosiale øvre skikt av levemenn og luksuskvinner som lever høyt på en slaveverden lagt i imperialismens lenker. Det er som en diger, sint rotte

som graserer i en mjølbøle og holder alle andre unna.

Vil disse luksusmennenes dele med de som sliter? Vil kolonistatene gi slipp på sitt rov, og la farvede få en lønn som ligger på høyde med hvite arbeidere?

Inntil så skjer, har jeg mine sterke tvil om at dette skrift vil gjøre én mann til antikommunist. Inntil så skjer vil jeg gå ut fra at sosietetens, de arbeidssky pengeforbrukeres Oxford med teselskaper med litt selvbekjennelse til hygge og nytte har fått seg et annet navn for å bløffe andre.

En slags polert overklassekristendom, hva er det? Har ikke disse samme vært med på eller iallfall velsignet at alle enere som kjempet mot kommunismen er blitt drept, fratatt sitt levebrød eller iallfall er blitt forhånet og mentalundersøkt?

Eller kanskje dr. Buchmann står i ledtog med Moskva for å bløffe den vestlige verden til å tro at faren er over?

Kan noen være så enføldig å tro at kristendommen, som alltid har vært brukt som kynisk middel til å undertrykke andre mentalt og også økonomisk, kan være redningen fra å bli oppslukt av Sovjetblokken?

Så enføldige kan bare amerikanere være, som ikke har sett en slagmark, som ikke har anelse om hvilke redsler som har overgått et Europa som nå ligger i ruiner, takket være amerikansk hjelp til kommunistene.

Moralsk Opprustning er ingen ideologi, det er bare en meget enføldig ønskedrøm.

Den ideologi som skal seire over kommunismen, kan ikke seile med lik i lasten eller pynte på en utlevert og misbrukt ideologi.

Den kommer heller ikke fra Babel eller Sodoma og Gomorra. Kommer den, så kommer den fra skogene, fra fjellfolk som ikke er ødelagt av by og penger.

Manges øyne er vendt mot Norden. Vi har nått noen store menn, men de fleste måtte leve utenlands for å fri seg fra avindsyken til de mange små. Og den siste store lot vi mentalundersøke og sperre inne på et gamlehjem.

Skal det ikke komme noe annet enn opprop fra Moralsk Opprustning, så kan vi like godt forberede oss på *Sibir*.

Når en unghare blir grepet av panikk hender det at den glemmer å løpe. Istedet stikker den hodet ned i lyngen og tror den er frelst.

Gjør Moralsk Opprustning det samme?

Ola Furuseth.

EGIL LINDHEIM

er død

En av de høgreiste menn av den gamle fylkingen er gått bort. En kvit mann er ikke mer iblant oss. Han elsket ordtakene om at gladvær og fjåg skal guten være til døyande dag. I dag døde han, Egil Lindheim, ung, klar og sterk av sinn, blind. Herjet av sukkersjuken var han på posten sin som leder for 30—40 mann til det siste, enda synet var blitt borte de siste år.

Egil Lindheim var av den sterke kretsen kring «Ragnarok» og Hagal, som krevde tro og glød i sinnene, slik at vi kunne skape et nytt og sterkt Noreg. Uten tro kan ingen skape.

Må marker darra och gunga av ångest, sviktande tung.

Men den blyt våra händer

slunga

är tändande ung.

Det var Egil Lindheims song. Bertil Gripenbergs darrende song. Så ble han med og skapte og bygget opp vår frivillige Arbeidstjeneste, sammen med Fyrst og Tor Strand og Barth-Heyerdaal og Kjartan Kamban og alle de andre yennene, som ville sveise norsk ungdom sammen, utover alle kunstige stengsler av klasser, stender og vrøvl. I tonene til Geirr Tveitt.

Så var han heller ikke mjukrygget nok til å kunne frasi seg oppgaven å være ordenspolitikkommandør i Trondheim, da de fleste flyktet fra ansvaret og ville være seg sjøl nok. Orden og rettskaffenhet og ro sålenge krigen varte, så får vi se på de store linjer når uværet er forbi.

Så ble han satt fast og dømt etterpå, da husmennene strømmet fram og overtok, med ryggstø fra de overnasjonale makter. Han, den norstekeste av alle, den gode glade gutten som etterhvert ble blind, som sang med Anders Hovden:

«So sælt ein gong for sliten mann å sova i di jord.

Gud evig signe Noregs land.

Det er mitt siste ord».

Egil Lindheim skal leve i oss.

Hans lys skal lyse.

13. januar 1960.

E. S.

Apropos jernbanedebatten

I anledning av de stadige overkjørsler av elg og skogens dyr ved jernbaneskjæringer i krappe svinger forlanger jeg, at NSB's styre øyeblikkelig setter opp ca. 3 meter høye stålgittere (jevnt før Grini) eller overbygning,

Dansk-norsk nyttårshilsen

Fra kaptein Erik Lærum

Fra Erik Lærum, København, har «Folk og Land» mottatt nedestående:

I anledning av årsskiftet føler jeg trang til å takke bladet for den djerve måte tingene blir fremført på. Jeg benytter anledningen til å fremheve hva Norges store dikter, Henrik Ibsen engang har sagt, da det har relasjon til ånden i bladets spalter. Henrik Ibsen holdt engang — jeg mener å huske det var den 14. juni 1885 i Trondheim — en tale til arbeiderne der:

«Det er efter 11 års fraværelse jeg for en 8 dages tid siden kom hjem igjen til Norge.

I disse dager i hjemmet har jeg følt mere livsglede enn i alle de 11 år i utlandet.

Jeg har forefunnet umåtelige fremskridt på de fleste områder og jeg har sett at det folk, jeg nærmest tilhører, nu er rykket det øvrige Europa nærmere enn før.

Men besøket i hjemmet har også beredt meg skuffelser. Jeg har erfaret at de uundværligste individuelle rettigheter endnu ikke er således betrygget, som jeg turde håpe og vente det under den nye statsskikk.

Et flertall av de styrende innrømmer ikke den enkelte hverken trosfrihet eller ytringsfrihet uten for en vilkårlig fastsatt grense.

Her er altså endnu meget å gjøre før vi kan sies å være nådd frem til virkelig frihet. Men jeg frykter for at vårt nuværende demokrati ikke vil makte å løse de oppgaver. Der må komme et adelig element inn i vårt statsliv, i vår styrelse, i vår representasjon og i vår presse. Jeg tenker naturligvis ikke på følelsens og heller ikke på pengenes, ikke på kunnskapens adel eller på evnernes og begavelsens adel. Men jeg tenker på karakterens adel, på viljens og sinnets adel. Den alene er det som kan frigjøre oss».

Når jeg selv setter foten på norsk jord føler jeg meg mere hjemme enn noe annet sted i verden. Jeg liker å lese om og av våre store diktere, og når jeg nettopp trekker disse bevingede ord frem fra en fjern fortid, uttalt av en av våre største diktere og karakterer, skyldes det hans tales siste del. Det er godt for Henrik Ibsen at han både er død og

som forhindrer disse fredelige dyr å bli overkjørt og lemlestet på en så brutal måte, som desverre er skjedd i den senere tid.

Vinteren er kald også for skogsdyrene, som muligens søker ly for nattestormene i disse skjæringene.

Man må ikke forlange at elg og rein skal ha større vett enn vi mennesker i dag.

Fugl- og dyreelsker
Otto G. G. D. Falkenberg.

borte og kanskje også at han var det i tyve-tredveårenes og førtiårenes avsporethet. i en tid hvor et stort europeisk folk nettopp søkte å innblåse ny oppfatning av begrepene, karakterens, viljens og sinnets adel. Ibsen har visst mer enn rett i at det nuværende demokrati ikke makter den side av saken og derfor heller ikke skaper tilstander hvor vi kan bli frigjort. Med en naturlovs kraft går vi mot nye veie — og i det arbeid mener jeg avgjort at «FOLK OG LAND»'s ledelse fører an. Jeg tviler for mitt eget vedkommende ikke på at veien finnes og målet nås, og gjør vi bare alle vi som ikke ligger ubetinget på magen av begeistring for «velferdsstatenes avsporede demokratier» hver dag et stykke arbeid frem mot herdningen av karakteren, viljen og sinnet i god retning, opplever vi også en nydannelse i hele vårt åndsliv, samfunnsliv og politiske liv. Vi benytter oss av våre menneskerettigheter til å ha en fri oppfatning av tingene og på edel vis kjempe for dem. Når vi bare alltid erindrer at åndslovene står over all jordisk makt, at ånd ikke lar seg «slå» inn i motstanderne, men at disse langsomt overvinnnes av åndsmakten selv.

Med disse ord ønsker jeg godt nyttår for alle som kjemper.

Erik Lærum.

Fra Forbundet

At enighet gjør sterk er en gammel velprøvet sannhet. Å brette en kvist er ingen sak, men forsøk å knekke et helt knippe, en sopelime f.eks. så er det helt ugjørlig.

Slik er det også når det gjelder menneskene. Den enkelte går det an å knekke, men der det er en sluttet masse greier ingen det.

Den enkelte makter ikke å skaffe den oppreisning vi rettsforfugte har krav på, men står vi samlet er vi sikker på å nå målet.

Å samle de enkelte blant ofrene for rettsforfølgelsen til enighet og styrke, er først og fremst tillitsmennenes oppgave. Hvert fylke, hvert distrikt blir akkurat så sterkt som tillitsmannen vil og kan. La det da bli en livsoppgave å gjøre det sterkest mulig. Vi går ut fra at tillitsmennene er i sving nå. Og de som ikke er det, må ta fatt med en gang. Ta av et par dager eller flere til dette så viktige arbeide. Utsett det ikke til videre, imorgen er en skjelm, heter det. Det er nå det skal gjøres, i dag.

Med dette ønsker organisasjonsutvalget tillitsmennene et godt og fremgangsrikt år.

Organisasjonsutvalget.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Demokratiets bannerfører

Hvis det er slik som storparten av de norske aviser hevder, at «nazisme» står for vold og overgrep mot andre, for gemen og grusom menneskeforfølgelse, ja, da behøver alle de bekymrede i dette land ikke å gå langt for å finne de rette skyldige. Da behøver ikke vår nyeste demokratiske institusjon Overvåkingspolitiet drive meget brevsensur eller telefonavlytting for å finne frem til hakekorsmalene i dette land.

Denslags hakekors er Dagbladet fullt av hver eneste dag. Og det kunne kanskje være på sin plass i all ståheien å undersøke hvem som står bak den ondsinnede og gemene forfølgelses- og terrorpolitikk som drives i dette blads spalter. Har det suget de onde gjerninger av sitt eget forhen-værende venstrebryst, eller er det bare et ledd i en internasjonal organisasjon? Hvilke forbindelser har dette blad utenlands, og hvem er det som eier pengene bak dette farlige angrep på vårt demokrati?

For det må vel stå klart for alle normale mennesker, at det ikke er lasissene på Grønland og guttungen i Drammen, de som hittil er avslørt som «nynazister» og «antisemiter», som betyr noen fare for demokratiet, men de tendenser og det blad som så iherdig undergraver alle demokratiske rettigheter med krav om inngrep, vold, fengsling og politi mot dem som vil ha ikke bare pornografisk, men også politisk meningsfrihet. Eller til og med mot dem som ikke krever noe annet enn i fred å få slikke de sår et samvittighetsløst rettsvesen på politisk basis har gitt dem.

Nå kan en naturligvis si at i de siste 40 år er det norske publikum blitt så vant til Dagbladets pøbeljournalistikk, at bladet faktisk er ute av stand til å injuriere folk lenger. Men det står dessverre heller ikke til å nekte at enkeltpersoner og institusjoner i dette land av frykt for å få sine navn trukket i sølen av dette nydelige nydemokratiske organ, lar seg terrorisere på det groveste.

Og det er her faren ligger. På den måte drives selv anstendige mennesker med på hets og forfølgelse. Av frykt for eget skinn gjøres de til medarbeidere i det ødeleggelssverk som Dagbladet er eksponenten for i dette land.

Hvor langt en er kommet i så henseende her i landet, viser en kronikk landets største og dummeste avis Aftenposten forleden bragte av en «tidligere ungarsk handelsråd Ernø Hidas». Denne ungarer er naturligvis en av de bolde motstandere av «nynazismen», og det må han naturligvis gjerne få lov til. Den hatefulle ungarer og stordemokrat, skriver bl. a. følgende: «Et eksempel til etterfølgelse ble statuert av justisministeren i Vest-Berlin, som anmodet den allierte militærkommisjon om å få anvende de strengeste straffer». Aftenposten har tidligere meddelt at det betyr dødsstraff.

Og da mener kanskje Aftenposten og dets ungarer at demokratiet er sikret og reddet? Bare en får hentet frem igjen galgene og eksekusjonspelotongene, det en fordømmer at Hitler brukte, så har en gitt uttrykk for demokratiets og humanismens ide! Da er «nazismen» slått ned!

Hva Dagbladet angår, så har det nylig tillatt seg å sjikanere en pensjonert norsk prest med bilde og odiøs overskrift, fordi han for mange år siden ble nevnt i en annen manns bok. Det har sjikanert en tidligere planoffiser i AT for hans «nazistiske» fortid. Og det har sjikanert nordlandsbøndenes representant i Nordland landbrukselskap Trygve Engen for det samme. Blant mange andre.

Men hvorledes var det egentlig med bladets egen holdning i de svundne okkupasjonsår? Står den for kritikk bedre enn for eksempel AT-offiserenes?

Deutsche Handelskammer
in Norwegen

Statuttene for Handelskammeret bestemmer i § 5: Ordinært medlemsskap må søkes skriftlig, og godkjenning skjer ved simpelt stemmeflertall i styret —

Fortsatt medlemsfortegnelse:

Th. C. Holm & Søn, Hut- u. Mützenfabrik, Kr. Augusts gt. 10, Oslo.

Holst & Fleischer A/S, Elektro-Agenturen, Prinsens gt. 1, Oslo.

Direktør H. B. Holta, Tinfos Jernverk A/S, Notodden.

Christian Holter A/S, Tranraffinerie, Seifen- u. Kerzenfabrik, Elvegt. 15, Oslo.

Anders Holth A/S, Reederei, Bunkerkohlen, Fredrikstad.

J. Horgs Bokhandel, Dronningens gt. 16, Trondheim.

Aug. P. Horn A/S, Konfektionsfabrik, Moss.

Hortens Brændselsforretning, Bunkerkohlen, Horten.

Ingeniør E. Hougen, technische Agenturen, Stortingsgt. 28, Oslo.

A/S Høvik & Øien, Fischexport, Sandgt. 15, Trondheim.

Vi kunde jo nevne bladets servile underkastelse når det gjaldt de tyske påbud om hva det skulde skrive, både i Skavlans tid og senere da den nye redaksjonelle leder hadde spesielt intime kontakter med tyskerne og Presseabteilungs Moser. Og da det med tysk beskyttelse viste sin «norskdøm» ved små forsiktede eselspark mellom linjene mot det norske NS. Vi kunne nevne at Dagbladet sendte sin representant med på en fornøyelsestur til Tyskland midt under «krigen», og at det åpnet sine spalter for sympatiske skildringer av forholdene både innen- og utenfor konsentrasjonsleirene fra denne medarbeider.

Og vi kunde nevne mere. Vi kunde nevne at da bladet endelig fant det «nasjonalt» på tide å la seg stanse, så fortsatte det trykkeridriften lett maskert og påtok seg frivillig og i konkurranse med Nasjonal Samlings eget trykkeri fremstillingen av ukebladet «Norsk Arbeidsliv», som retten har karakterisert som «ondsinnnet nazi-propaganda». Det gav også tilbud på trykking av Nasjonal Samlings hovedorgan «Fritt Folk».

Det er ganske pussig at de som har det mørkeste rulleblad sett fra «de gode nordmenns» standpunkt også er de som skriker høyest når det gjelder å forfølge og hets mot tidligere NS-folk.

Eller, det er kanskje ikke så rart?

Ottar Huuse:

Da kapitalistene og proletariatet rakte hverandre hånden

« — — omkring 60 snikmord »

Karl Marx påbød i sin lære at «proletariatet skulle opprettholde et uforsonlig hat til borgerskapet», naturligvis først og fremst kapitalistene. Dette går frem av Karl Marx's verk «Kapitalen» og de såkalte Moskva-tesene, som etter den russiske revolusjon ble sendt rundt omkring i verden som direktiver for kommunistene. Disse har da også forsøkt å følge denne lære.

Men «nød» bryter alle lover. Da den siste verdenskrig var over, og landsforrederne skulle trekkes til ansvar, viste det seg at det var flere ganger så mange landsforredere blant jøssingene som medlemmer av N.S. Antallet av disse rakk ikke opp i 100.000, mens antallet av kapitalister, som under okkupasjonen solgte krigsviktige varer til Tyskland, og Arbeiderpartifolk, altså «proletarer», som arbeidet for tyskerne ved å bygge festningsverker for dem, og arbeide i de fabrikker som produserte krigsviktige varer for dem, gikk opp i flere hundre tusen. Hertil kommer medlemmene av Nygaardsvolds regjering og lederne av Arbeiderpartiet, som også som bekjent har ødelagt vårt forsvar, og derved ydet fienden bistand. Endelig må nevnes den såkalte hjemmefront, antagelig en underavdeling av den engelske Secret Service, som bl. a. begikk omkring 60 snikmord under okkupasjonen og en hel del andre grove forbrytelser. Og Pål Berg og biskop Berggrav?

Altså, som vi ser var regjeringen i en nødstilstand dersom der skulle være likhet for loven overensstemmende med våre rettstradisjoner og en rettsstats grunnprinsipper. Vi vet hvorledes det gikk. Maktøverne fritok seg selv og sine ethvert ansvar, men gikk med desto større voldsomhet mot medlemmer av N.S. som skulle være syndebukker for dem, for folket. I vår straffelov hadde vi greie bestemmelser om landsforrederi og høyforrederi, men de skyldige maktøvere fant dem for humane for medlemmer av N.S. og laget noen barbariske, uhyggelige og grunnlovstridige provisoriske anordninger, som de fikk landets dommere til å dømme etter.

Makthaverne valgte den ulovlige vei og oppga prinsippet om likhet for loven.

Det kan reises det spørsmål om det på forhånd var truffet noen avtale mellom kapitalistene og Arbeiderpartiet om å gå fram på denne måte. Dersom det er tilfelle, er spørsmålet hvilke ord vi skal bruke når vi skal karakterisere en slik avtale. Som bekjent holdt den fungerende riksadvokat Arntzen et foredrag i dommerforeningen, etter okkupasjonen, hvori han ga dommerne direktiver, som forsamlingen mottok med stor begeistring. Hva gikk disse direktiver ut på?

Ottar Huuse.

Vær på vakt mot
svindler

En svindler reiser rundt for å samle inn penger til nødstedte blandt tidligere NS- eller til krigsskadede. Etter hva vi vet, har han hittil opptrådt i Oslo og i Trondheim. Han har kalt seg Dørum, styrmann Dønnum, sekretær Lampe m.m. Han slår om seg med falske referanser.

Vær på vakt! Gi bare bidrag direkte til våre organisasjoner!

VI BEKLAGER

at det i artikkelen i forrige nummer «Oppgjør med en svindler» var anført at VG hadde hatt en rosende omtale av «falskneriet «Dødens drabanter» skrevet av Ragnar Vold. Det var Ragnar Kvam som skrev anmeldelsen i V.G. — Æres den som æres bør!

FLERE «NYNAZISTER»

I Bonn har politiet knepet 3 kommunister på fersk gjerning under maling av antisemistiske slagord. De var også utstyrt med hakekors og annet «nynazistisk» utstyr. Vi venter på «Friheten»s kommentar til denne beleilige og forbausende omvendelse.

H. Franklin Knudsen:

Scharffenberg og Vidkun Quisling

Sverre Hartmanns bok «Fører uten folk» ble anmeldt av overlege Scharffenberg, i Morgenbladet for 6. og 7. ds., og det har selvsagt langt større interesse enn selve boken. Man kan vel neppe forlange, at publikum skal ta en historieskriver som Hartmann alvorlig, når han fornylig fikk dom på seg for grov uefterrettelighet, da han gransket annet kildemateriale! Det å anmelde en anmeldelse er ikke vanlig, men i dette tilfelle nødvendig, da herr Scharffenberg ser ut til å trekke egne konklusjoner bygget på Hartmanns bok.

Overlege Scharffenberg godtar Hartmanns gjengivelse av en samtale, forfatteren skal ha hatt med Quisling, på Akershus i 1945, og tilføyer at den uttalelse Q. dengang lot falle, var karakteristisk for ham. Quisling hadde gitt uttrykk for at han øvet stor ideologisk innflytelse på Hitler. Hvis Q. har sagt det, og det var sant, hva da? Hva vet overlege Scharffenberg og herr Hartmann om det motsatte, hvis de da ikke baserer seg på renegaters utsagn.

Denne nedvurdering av Quislings innflytelse på situasjonen under krigen, er typisk for dem, som helt negativt i såkalte «holdningskampanjer», ga undervisning i form av paroler, om nasjonal oppførsel. Det vil si hva man skulle mene, om ettermiddagen, når tysker-businessen eller festningsarbeidet var avsluttet. Det er vel ingen nu, som gir 5 øre for det sanseløse vrøvl fra London og lokale kilder. Men på annen må-

te, vedlikeholdes strømmen av feilvurderinger, og nu atter ved å overføre på Quisling og Nasjonal Samling, at det var vi som tok politisk feil. Tittelen på Hartmanns bok er riktig i en betydning. Norge hadde en fører, men ikke noe folk. At et folk lar seg lede av slike politikere, som marsjerte landet rett inn i krigen, tyder ikke på stort vett. Det var et folk med vett, som Quisling hadde trengt. Overlege Scharffenberg bidrar i sin anmeldelse, til å dekke over dette sørgelige faktum.

Scharffenberg skriver om Quisling: «Quisling var en reseptiv natur med en klebrig hjerne, men ikke en vitenskapelig tenker.» Hva vet nu egentlig overlege Scharffenberg om dette? Han nevner forordet til «Universismen», men kommer i skade for også å bruke dette som bevis for Quislings selvovervurdering. Overlegen skriver, at Quisling påstod å ha løst universets gåter. I forordet står det blant annet følgende: «Jeg innbilder mig å ha løst denne oppgave. Men jeg innbilder mig ikke for det at jeg selv betyr noe, ti Spinoza har sagt: når vi tenker på Universet, er det Universet som tenker seg selv i oss.» Og videre: «Derfor vil i disse betraktninger finnes mange huller, mange mangler som en mer fremskreden erkjennelse vil kunne rette på. Sikkert også forklaringer som utviklingen brutalt vil feie bort. Men hovedlinjene som hersker i denne bok, holder jeg for riktige og den endelige oppfatning av tilværelsen».

Er det noe stormannsgalt

BAK KULISSENE:

OG SLIK KOM KRIGEN - -

Med fly til Salzburg

Den britiske sendemann i Berlin, Sir Neville Henderson, har hurtig gjort seg ferdig med den nye tingenes tilstand. «En Pyrrhusseier», sier han, og tenker da på hin oldtidens konge som beseiret romerne i et slag, men herunder led så store tap at han sa: «En slik seier til og vi er forlagt. Henderson tilføyer: «En Pyrrhusseier som de fleste diplomatiske resultater» og gav dermed uttrykk for liten tro på sin egen diplomatiske kunst. Imidlertid kunne en ikke nøye seg med en slik resignert betraktningssmåte, og han fikk snart også en ny beskjed fra London i den retning at premierminister Chamberlain under inntrykket av den tyske pakt med Russland vilde rette et personlig brev til Hitler og at Henderson personlig skulde overbringe ham det.

Der Führer oppholdt seg i disse dager på Berghof og så må da Henderson fly til Salzburg. Utenriksdepartementet meddelte ham på hans forespørsel at det vilde stille et fly til disposisjon for ham og det allerede neste morgen.

Sendemannen ser på kalenderen. I morgen er det onsdag 23. august. Den dag hadde han jo reservert til noe! Riktig, da skulde han jo fly til Salzburg for å se på motorløpene. Nå kommer han faktisk til å fly til Salzburg, dog ikke til noe motorløp, men til en verdenshistorisk avgjørelse.

ved å mene, at man selv er kommet til riktige resultater? Er det ikke det overlege Scharffenberg stadig mener, å drive med? Denne tiltenkte lille latterliggjørelse av Quisling, som overlegen her forsøker seg med, vender han dog straks til sitt eget ansikt. Scharffenberg skriver nemlig: «Kompetente forskere bør få adgang til å undersøke om verket hever seg over annenhånds dilettanteri.» En smukk og objektiv bemerkning, om et verk overlegen ikke har lest! Ville det ikke være mere tekkelig, å vente på «de kompetente forskeres dom», før man snakker om dilettanteri? En slik uttalelse smaker nemlig sterkt av sistnevnte, og er meget subjektiv og ondsinnet. Hva om man skrev slik, om overlegens eventuelle utrykte manuskripter?

Så kommer overlegen inn på en gammel kjepphest, når han skriver om Quisling: «Hans politikk bygget utelukkende på Tysklands seier, han hadde intet alternativ.» Hva enn Scharffenberg måtte mene med dette. Var Nasjonal Samling, som ble stiftet i 1933 bygget på Tysklands seier i en kommende krig? Var det ikke Quisling, som kjempet

Forts. side 6

Tre av de store fra forhandlingene i 1939: Fra venstre Mussolini, Dalmatier og Chamberlain.

23. august 1939. Denne morgen ser den unge dolmetscher i Utenriksdepartementet, von Loesch dagen imøte full av forventning. I går aftes hadde nemlig Geheimrat Hewel, sjefen for utenriksministerens personlige stab telefonert ham: «De må imorgen tidlig bringe Henderson til Obersalzberg! De henter ham alene fra Utenriksdepartementet, men sørg for at sendemannen ifører seg mørkt antrekk og ikke kommer anstignende med den pulloveren sin!»

Da dolmetscheren ankommer til den britiske ambassade ser han at Hendersons vogn, en diger svart Humber-limousine, allerede venter for døren. Men hvorledes skal han få sagt til sendemannen at han for i dag må skille seg med sin lysegrå dress? Imidlertid var han allerede trent i diplomatisk tjeneste slik at han kom hederlig fra affæren. Han spør hushovmesteren: «Hva har herr sendemannen tenkt å ha på seg i dag? Si til ham at han ikke behøver å gjøre seg noe bryderi med kjole og hvitt, de andre herrer kommer ganske enkelt i mørkt antrekk!»

Denne diplomatiske antydning fører til et gunstig resultat. Sir Neville Henderson viser seg i en mørkeblå dress, hvis innvevede hvite striper ikke virker påfallende. Men sendemannen er nervøs. De skynder seg ut i bilen. Henderson og herr von Loesch tar plass bak i bilen, men sendemannen holder krampaktig på en liten gul kuffert som han ikke vil gi fra seg. En sekretær, som skal ledsage ham til flyplassen, tar plass ved siden av chaufføren.

Henderson tier. Han tenker vel antagelig som sin nabo på at nettopp i dette øyeblikk sitter den

tyske utenriksminister i flyet som skal bringe ham til Moskva. «For et paradoks», sier han plutselig, «vi har en militærmissjon i Moskva og dere lager en avtale!»

De er kommet til flyplassen, men kjører ikke bort til flybygningen. Isteden bøyer de av til høyre til regjeringsflyplatfomer. Nå stanser bilen rett foran flyet — det er utenriksministerens spesialfly, idet der Führer har stillet sitt eget fly til rådighet for utenriksministeren på turen til Moskva.

Foran flyet venter statssekretær von Weizsäcker, Geheimrat Hewel og noen herrer fra ministerens presseavdeling, som benytter anledningen til å fly med til Salzburg. For denne sommer gis det ingen ferie for riksutenriksministeren: også på Schloss Fuschl må han vareta forretningene. Man hilser på hverandre, sekretæren tar avskjed og så er tiden inne til å stige inn i flyet.

Sendemannen har aldri gjort noen hemmelighet av at han ikke liker å fly, men denne flukt gjennom den solfylte høysommerdag er virkelig herlig og absolutt rolig. Bare da de nærmer seg Salzburg kommer maskinen inn i oppstigende varmluft og flyet kaster seg sterkt. Men snart er også det overstått og efter at herrerne har strukket bena litt og kommet seg efter denne litt voldsomme avslutning, går ferdens videre. Herr Hewel har straks reist i en ventende vogn til Obersalzberg. Et kvarter senere går statssekretæren og sendemannen inn i en åpen vogn, motoren starter og avsted bærer det til der Führer. Sir Neville Henderson holder fremdele krampaktig fast på den gule lærkuffert, i hvilken brevet fra premierminister Chamberlain befinner seg.

(Neste gang: Med fly til Moskva).

Averter i «Folk og Land»

Sannheten om Arbeidstjenesten

Aktivpostene var større enn de passivaposter NS-folk ble belastet som «kollektivt ansvar», sier sjefen for avviklingsstyret

Ved AT-generalens — Carl Frølich Hanssens bortgang — er det meget viktige kapittel som heter Arbeidstjenestens historie atter blitt aktuelt. Folk og Land vil hermed oppfordre alle Frølich Hanssens fagsjefer i AT og andre å sette igang arbeid siktende på at AT's historie kan bli skrevet, mens det ennå er tid. Allerede i Quislings «Oppfordring til Nasjonal Samling» i 1933 reises det krav om «Arbeidstjeneste for å fremme solidaritetsfølelsen og heve aktelsen for ethvert ærlig arbeide». Sommeren 1934 opprettet NSUF sin første arbeidstjenesteleir ved Trondheim.

Forløperen for AT var ellers Norsk Riksdugnad som under beskyttelse av statsråd og stortingsmann Jakob Vik (Bondepartiet) ble startet i 1935 bl. a. av Stein Barth-Heyerdahl, Walter Fyrst Per Imerslund, — Thor Strand, Chr. Benneche o.fl. Disse tiltak var inspirert av Erling Winsnes. — I 1940 overtok Administrasjonsrådet dette i høy grad landsgavnlige og sunt nasjonale arbeid.

Under Frølich Hanssens ledelse ble AT utbygget i enhver henseende. Takket være Frølich Hanssens posisjon kunne han via den tyske AD-general Bormann nyttiggjøre seg alle de tyske erfaringer som passet for norske forhold. Alt dette, samtidig med at Frølich Hanssen nasjonal og med nebb og klør verget norsk AT mot det svære tyske påtrykk som kunne ha vært til skade, nemlig i forsøk på å

beslaglegge AT-leirer til fordel for Wehrmacht, osv. AT ble faktisk en stor belastning for tyskerne, hva som fremgår av rapporten som vi nedenfor siterer vesentlige utdrag av og som er utarbeidet av en dyktig norsk offiser (ikke NS) som foresto avviklingen av AT. Naturligvis er Folk og Land ikke på alle punkter enig i de «nasjonale betraktninger» som gjøres gjeldende — men rapporten gir iallfall et helt annet bilde enn det autoriserte.

Tyskerne måtte således yte store mengder av klær og utrustning, likesom alt det personell som deltok i AT, ble hindret i de vanlige gode nordmenns beskjeftigelse: Arbeid på tyske anlegg. For AT's vedkommende artet «retts»-oppgjøret seg slik: Alt AT-befal, selvom man ikke hadde vært NS — ble utrensket, hvis vedkommende hadde en høyere militær ut-

dannelse. Derimot hendte det at befal med lavere militær utdanning, (U.off.skole eller befalsskole) ikke ble utrensket.

Vi appellerer for eksempel til AT's plansjef, brigadefører Knut Sollid, til oberstløytnant Sigurd Nitter-Hauge, kaptein Jan Eikeland om å gå i gang med arbeidstjenestens historie. Til den samme edle dåd oppfordrer vi også AT's organisasjonssjef, major og brigadefører Per Løken. Denne grunnsette idealistiske AT-tjeneste for livet av Hæren utrenskede kriger og bataljonssjef, som under krigen i Norge voldte tyskerne store tap under sin bataljonsføring under de hårde og vellykkede kamper i Bagn, Åbjøra, Ullnes kirke.

A. L.

*

Her er utdraget av rapporten:

Etter at jeg nå har arbeidet med avviklingen av AT siden 8/5 1945, først som sjef for et avviklingskontor ved en distriktskommando og deretter i ca. 2½ år som nestkommanderende ved eller sjef for avviklingsstyret (kontoret) for AT for hele landet, skulle jeg formentlig være den som har det grundigste kjennskap til AT. Jeg har personlig fulgt alle faser i utviklingen fra 1940 til i dag på nært hold, først oppbyggingen av AT, deretter motstandsarbeidet mot AT og til slutt avviklingen av det hele.

Jeg finner derfor at det er min plikt nå mens jeg har alt i frisk erindring og har adgang til alle dokumenter å gi en kort summarisk redegjøring for sluttoppjøret av dette store bo.

Arbeidstjenesten ble organisert høsten 1940 og vinteren 1941 av våre dyktigste offiserer. En rekke av dem som deltok i ledelsen av dette arbeid, sitter i dag i de høyeste stillinger i Forsvaret. Arbeidstjenesten var et stort og meget godt organisert foretakende. Selvsagt kostet et slikt stort foretakende også store summer. Avviklingsstyret har etter oppgaver fra Riksrevisjonen kommet til at AT har kostet den norske stat ca. 129 millioner kroner under okkupasjonen.

De verdier som fantes etter AT (eiendommer, materiell og mat) ved frigjøringen i mai 1945, beregnet Avviklingsstyret til ca. 28 millioner kroner. Men ved realisasjonen av disse eiendeler gikk takstene ifølge sluttregnskapene ned til ca. 22 millioner kroner.

(Forts. s. 8).

Husk bladpengene!

Alf Gleng:

Vi besøker dagens Berlin

En himmelvid forskjell på øst og vest

Russiske soldater ved Brandeburger Tor i 1945.

Fra Alf Gleng har vi mottatt nedenstående beretning om en biltur til Øst- og Vest-Berlin siste høst. Den tør kanskje ha krav på ekstra interesse nå som Øst-Berlin er den store anstøtssten mellom Øst og Vest og polititerroren mot de nasjonale elementer under påskudd av antisemitiske demonstrasjoner» feier over Vest-Berlin. Alf Gleng begynner sin beretning idet han passerer inn i Østsonen.

På den Vest-tyske siden fikk vi vite at det ikke fantes en bensinstasjon på den 230 km. lange tur til Berlin og ellers ingen kafé eller serviseverksted, så en var nødt til å stole på at redskapen holdt. Alt hadde gått smertefritt gjennom hele Vest-Tyskland uten at det hadde kostet en øre å kjøre på autostradaene. Men her skulle russerne ha 55 Mk. for visa og kjøretillatelse til Berlin. Når en bare betalte, var det ingen vanskelighet med å få tillatelsen.

Min kone som snakker flytende tysk hadde besværet med å ordne alle formaliteter. Da det hadde gått lang tid og vi ventet utålmodig ute i bilen, kom hun omsider ut ganske forvilet, idet hun ikke kunne finne vognkortet til bilen. Hun mente sikkert å ha hatt dette sammen med pass og andre papirer, men den russiske sje-

fen, som utstedte visa, hevdet at han ikke hadde sett det. Jeg ble med inn. Vi var sikre på at vi hadde vognkortet like før på den Vest-tyske tollstasjonen 1 km. borte. Min kone spurte om hun kunne få låne telefonen for å ringe dit bort og spørre etter det. Å, nei. Det fantes ingen telefonforbindelse dit. Men når nøden er størst er hjelpen nærmest. En annen mann løftet opp endel papirer på russerens kontorpult og hva annet var det som lå der igjen og rødmet enn mitt røde vognkort!

Så kunne ferden begynne gjennom Den demokratiske folkerepublikk. Før vi igjen kom inn på autostradaen passerte vi gjennom fattigslige landsbyer med kuer foran plo- gen. Alt var grått og trist. Kvinner var vegarbeidere. Men vi hadde travelt, så vi

Forts. side 7.

Den restaurerte Brandeburger Tor idag. Bildet er tatt fra den russiske sektor. I bakgrunnen ser en Siegestsäule. Lysene kommer fra Vest-Berlins sentrum Kurfürstendamm.

Omkring Hartmanns Quislingbok

(Forts. fra s. 1).

finnes praktisk talt ikke et kapittel i boken som ikke inneholder en eller annen forvrengning eller usannhet. Skulle en tilbakevise alt det gale han skriver, så måtte en skrive om hele boken. Jeg skal derfor bare ta frem noe av det jeg personlig mener er mest sårende for Quislings minne.

RØDE GARDER

La oss ta de røde garder først. 10. juni 1932 skriver Tranmæl:

«Nuværende statsråd Vidkun Quisling henvendte seg til meg på Arbeiderbladets kontor i 1924. Henvendelsen skjedde uten noen foranledning fra min side. Herr Quisling ønsket overfor meg å fremholde at det var uforsvarlig for Det norske Arbeiderparti å stå uten fysiske forsvarsorganisasjoner. Som tidene nå var, fremhevet han, måtte man være forberedt på noe av hvert. Som mangeårig offiser og etter sitt opphold i og sine erfaringer fra Russland, mente han seg særlig skikket til å stille seg i spissen for dannelsen av røde garder, og han tilbød sin tjeneste.

Da jeg av partimessige som personlige grunner ikke kunne drøfte, langt mindre akseptere et slikt tilbud, forlot han kontoret. Senere hørte jeg intet fra ham.»

Når en leser dette, så må en få inntrykk av at det var i 1924 Quisling ville danne røde garder. Lederen i Arbeiderbladet like før jul ifjor, som omtales i begynnelsen av denne artikkel, viser også klart det samme. Den fremstiller det slik at det var i 1924 Quisling ville «stille seg i spissen» for røde garder.

I 1945 sa imidlertid Tranmæl noe ganske annet. (Jfr. Quislingsaken side 154):

«Tranmæl: Det er akkurat det jeg har uttalt her. Han kom med direkte forespørsel om Arbeiderpartiets stilling ved en eventuell maktovertagelse at vi måtte regne med nødvendigheten av fysiske maktmidler og av den grunn måtte ha røde garder.»

Tidspunktet var altså ikke lenger 1924, men var skjøvet frem til «en eventuell maktovertagelse». Det var heller ikke lenger Quisling som skulle stå i spissen for de røde garder. For hvem kunne regne med hvor Quisling var ved «en eventuell maktovertagelse»? Det var Arbeiderpartiet som måtte ha røde garder. Og Quisling var ikke medlem av Arbeiderpartiet. Hvorledes skulle forøvrig Quisling få «makt» når han ikke var medlem av Arbeiderpartiet? Hvorledes skulle han få makt hvis Arbeiderpartiet danet røde garders mens han selv var i Russland?

«SOSIALINDIVIDUALISMEN»

På side 25 i boken sin, har Hartmann kokt sammen en ny sjikane mot Quisling sammen med en Abwehragent, som heter Hippel. Det fremstilles her som om Quisling skulle ha begått et slags ideologisk tyveri. Hartmann har da også laget en Stein Riverton-overskrift: — «Over den brede terskel». Denne Abwehragenten har konstruert et nytt ord, nemlig «sosial-individualisme». Dette ordet tilbys da Quisling og betaling attpå. Og Quisling tar naturligvis imot med begeistring, for dette ordet skal skaffe ham makt. Men, jeg lar Hartmann og hans Abwehragent komme til orde:

«Om bakgrunnen for og resultatet av denne konferansen uttaler von Hippel: Quisling kom sommeren 1939 til Berlin på min foranledning og på mitt ønske for å drøfte gjennomføringen av den sosialindividualistiske ideologi i Norge. Begeistret og uten noe forbehold erklærte Quisling seg rede til å legge disse idéer til grunn for sitt program og gjennomføre den som politisk system ved en eventuell maktovertagelse. Quisling fikk finansiell støtte — o. s. v.»

Videre på side 27:

«Quisling kunne helt ut akseptere den sosialindividualistiske ideologi.»

Og så kommer da en lang og «filosofisk» utredning om Quislings sluhet, makt- og pengebegjær. — Undersøker en nå dette litt nærmere, så må enten Abwehragenten eller Hartmann ha skrudd sammen alt, for det var nemlig Quisling selv som laget ordet *sosialindividualisme* i 1931, altså hele 8 år før han skal ha fått det i foræring av herr von Hippel. Noe særlig begeistret for ordet kan Quisling imidlertid neppe ha vært, for han brukte det aldri.

Imidlertid kan en lese alt sammen i brosjyren «Um framgangsvegane til Den Nordiske Folkereising», utkommet i Oslo i 1931. Jeg siterer fra skriftets side 7:

«Einast ei slik rørsle (med eit religiøst drag, nasjonal, sosial og nordisk eller um ein vil *sosial-individualistisk* femner so vidt og djupt — o.s.b.)»

Legg merke til ordet, det kløvende sterke. Det er laget i 1931 i Oslo og ikke i 1939 i Berlin, som Hartmann og von Hippel forteller.

Det kan ellers være fristende å spørre om hvorledes Hartmann kan kjenne alle disse Abwehragentene så godt. Også hans forrige bok var spekket med slike agenter.

MENSTADSLAGET

Men, over til neste tvilsomme historie. Det er Menstadslaget. Hittil har Quisling stått som den sterke mann som «kulet» arbeiderne i 1931, men det er ikke riktig, sier Hartmann. Det var Hambro og Lindboe som var de sterke menn. Quisling har bare rasket til seg æren uten å si noe. Jeg siterer av Hartmanns bok fra side 141:

«Han fikk både æren og bebreidelsene. Og han kom aldri med noen benektelse.»

Hartmann mener at det var Hambro og Lindboe som skulle hatt æren. Og vel bekomme! Det var statspolitiet som kom i kamp med arbeiderne på Menstad og politiet ligger som kjent under justisministeren, som var Lindboe. Men det er riktig nok at Quisling fikk bebreidelsene. Arbeiderbladet skrev således om den «halvfjollerte forsvarsministeren».

Skulle Quisling ha videre-sendt denne oppmerksomhet til Lindboe? Og æren fikk han etter sin død ifølge fotnote nr. 126. Skulle han ha stått opp av graven og protestert?

Når alt kommer til alt, så har imidlertid Quisling sagt ifra, og på side 184 leverer Hartmann selv beviset for det. Quisling uttalte:

«Men like overfor det med depotene vil jeg si høyt og tydelig fra, at der vil ethvert forsøk bli møtt hurtig og energisk. Noe annet har ikke jeg for min part tatt initiativet til, noen annen gang har ikke jeg utkommandert militær. Det ligger jo i de sivile myndigheters hånd å rekvirere militær når de mener at det behøves.»

Han sier har klart og tydelig fra at han har passet på de militære depoter. Og den sivile myndighet (Lindboe) har passet resten.

Er så ikke dette å si ifra. De sivile myndigheter (justisdepartementet) får på en meget pen måte «æren» for sin del av Menstadaffæren.

*

På samme måten er det med pepperhistorien, med illojaliteten overfor Hundseid, med alt sammen. Maken til historie-skriving har aldri jeg lest. Det er åpenbart for enhver at Hartmann er helt ubrukkelig i historiefaget, men faller ikke da ansvaret på de institusjoner som støtter ham? Burde ikke rettsstaten Norge ta affære?

RIKSRÅDSFORHANDLINGENES BAKGRUNN.

Til slutt ennu et eksempel på Hartmanns strålende dybdepsykologi:

I administrasjonsrådets tid 1940 var Quisling i Tyskland. Reichskommissar Terboven arbeidet iherdig for at han skulle forbli der og skrive en bok. Mens Quisling var borte skulle både statsadministrasjonen og partiet rekonstrueres.

For statens vedkommende er dette kjent under begrepet riksrådsforhandlingene, men for partiets vedkommende er det mindre kjent. Quisling skulle skrive en bok i Tyskland og Jonas Lie skulle være fører i hans sted. Partiet skulle rekonstrueres, unghirden slås sammen med den frivillige arbeidstjeneste o.s.v. Alle Quislings gamle venner og tilhengerne som ikke ville bøye seg for dette, skulle samles sammen og tas i forvaring i Tyskland.

Hagelin var overlat: å passe Quislings interesser i Norge mens han var borte. Han mente da at den riktigste måten måtte være å opptre som nestfører. Det ble i den anledning tatt inn et bilde av Hagelin i Hirdmannen sammen med et intervju med «nestføreren». Samtidig kom det et angrep på Jonas Lie i Fritt Folk.

Men hele intrigen var unødvendig, for Quisling klarte bra-sene selv og kom uskadd hjem fra Tyskland.

Mange NS-folk, som ikke kjente bakgrunnen, var meget forarget. De gikk til Quisling og spurte om Hagelin var nestfører. «Nei», svarte Quisling nokså mutt, «Hagelin er ingen nestfører».

Dette kjenner Hartmann ingenting til. Men dybdepsykologi kan han skrive. Det blir komisk når han på side 19 skriver:

«Quisling har neppe trengt bakom Hagelins maske: Hagelin fremstilte seg som stedfortrederen. Også det gav næring til selvaktelse og oppvurdering, som Quisling var avhengig av.»

Friis gav i rettssaken mot Quisling en slags hypotese angående Quislings karakter (side 152):

«Jeg hadde inntrykk av at herr Quisling da (1924—25) salet om og gikk aktivt inn for den motsatte bevegelse, hvor der åpenbart i de årene fra 1925 og utover, da reaksjonen raste i Europa var større muligheter for fremgang både på den ene og den annen måte.»

Dette er en stygg insinuasjon, som Quislings karakter motsier på det mest bestemte. Ikke desto mindre er det den samme insinuasjon som aktor og dommere benytter seg av i rettssaken mot Quisling og det er den samme hypotese herr Hartmann forsøker å bevise i sin bok. En usann hypotese lar seg imidlertid ikke bevise. Derfor hører en også stadig om «gåten» Quisling og derfor blir en bok som bygger på slik sandgrunn et tvers igjennom uvitenskapelig arbeide. Og det blir mere. Det blir en dårlig gjerning.

For 1900 år siden rakk det jødene ned på Jesus av Nasaret, men makthaverne moret seg med å skrive på korset: Jesus av Nasaret, jødernes konge.»

Det er noe lignende som skjer her. Borgerskapet har rakk ned på Quisling så meget det bare har maktet, og idag morer makthaverne i Norge seg med å skrive: Vidkun Quisling, de borgerliges sterke mann.

Det går en Nemesis gjennom livet.

O. K.

Scharffenberg og Vidkun Quisling

(Forts. fra s. 4).

for nøytralitetslinjen og for Norges beredskap til å møte en krigssituasjon? Var det ikke Quisling, som sterkere og sterkere advarte sine landsmenn mot partipolitikernes blindhet, eller var det bare Scharffenberg?

Nei, herr Scharffenberg, det var Quislings motstandere som bygget på Englands seier, ja endog Sovjets. Det er sannheten, og det har de jo selv gitt uttrykk for tidligere. Quisling og Nasjonal Samling kjempet for å holde Norge utenfor storkrigen. Det gjorde jo Hitler også, inntil han av England ble tvunget til å gå mot nord. Det måtte være på dette punkt, at Quisling gjorde en innsats for Hitler.

Det absurde, som det nu øyensynlig er gått mote i, er å fremstille Quisling som maktsyk og en mann med overdreven selvfølelse. Når det faktiske forhold er, at de som kjente ham, er av den stikk motsatte oppfatning.

Men det er vel nødvendig for selvfølelsen hos de menn,

som har fått som vane «å løfte sitt ben», når talen kommer inn på Quisling. Quisling tok i likhet med mange av hans medarbeidere feil i én ting, nemlig at de trodde å kunne redde sine landsmenn. Men fra dumhet kan ingen reddes, når selv de anerkjente profeter ikke går av veien for «å tute med de ulve der er ute». Fra svensk overherredømme, inntil 1905, gikk vi like i lønnen på England. Ble utlevert for en kortere tid av England til tysk okkupasjon. For så, hevet til skyene i vettløst selvskryt, å lande i NATO. Slik ble drømmen om et fritt, nasjonalt, selvstendig Norge realisert. Intet under da, at Quisling måtte dø og vi andre gå i fengsel.

Er det tenkelig at overlege Scharffenberg selv lider under en overvurdering av egne åndsevner, når han griper til slike metoder, for å hindre en oppklaring til Quislings forhold?

Kaupang pr. Larvik

den 10. januar 1960.

H. Franklin Knudsen.

Har du ordnet med bladpengene for 1960?

Vi besøker Berlin — BRØD OG SIRKUS -

(Forts. fra s. 5).

hastet på da vi kom opp på autostradaen igjen. Alle biler hastet avsted og etter 2½ times kjøring var vi ved den russiske toll utenfor Berlin. En svær tank på et podium ved siden av autostradaen markerte at vi nu forlot Den demokratiske folkerepublikk. Og så var vi i den amerikanske sektor av Vest-Berlin.

For en forskjell fra det vi hadde sett de siste timer! I denne den kanskje mest bombede by, var det brede gater flankert av flotte nybygg og en svær trafikk av biler og mennesker. Det bor jo 2,5 millioner mennesker i Vest-Berlin. På en nydelig restaurant fikk vi servert god og rimelig varm mat. Men vi ville også gjerne vite hva den alminnelige borger tenkte og følte her i Europas hennpunkt. Vi spurte innehaversken av en forretning om dette. Hun var en pen dame i 40 årene. Hun svarte omtrent slik: «Vi lever på en vulkan. Russerne kan godt komme og ta oss i denne natt. Men jeg har opplevd 1 år i russisk fangenskap, så jeg vet hva det vil si. Hvis russerne tar Vest-Berlin, tar jeg mitt eget liv.»

Det var første gang jeg besøkte Berlin, men de som kjenner byen fra besøk før krigen kan sikkert ikke kjenne seg igjen, da byen er totalt forandret i struktur. Byens gamle City eller Berlins «Karl Johan» het jo Unter den Linden, men den ligger jo nu i Øst-sektoren. Vest-Berlins nye city heter Kurfürstendamm. Når en befinner seg i denne 40 meter brede praktgaten, blir en fristet til å tro at her har aldri vært noen krig i det hele tatt. Husrekkene står flottere enn noen gang, blankpolerte biler ruller i en tett strøm i gaten, og på de brede fortauene med alle markisekaféene yrer det av berlinere og berlinerinner, som er meget velkledde. Dog er det ikke mer enn vel 14 år siden at det var daggry da byen hadde 2000 fly drønende over seg under de verste bombeangrepene og at 20.000 russiske kanoner hadde byen under ild. Et slikt inferno har vel neppe før forekommet i historien og resultatet ble da også den mest trøstesløse ruinsamling noen har sett.

Men der boulevarden forsvinner i synsvinkelen, løfter seg likevel en ganske medlatter pekefinger til advarsel og påminnelse: det ramponerte, men fremdeles karakteristiske tårnet på Gedächtniskirche, som er det eneste som er igjen av hele den veldige gamle kirken. Dette kirketårnet skal bevares som Berlins store krigsmonument. Noen hundre meter lenger øst ligger det gamle engang så travle trafikksentret Potsdamer Platz som en øde løkke, der det sogar gror gress. Det er nemlig her den amerikanske, engelske og russiske sektor møtes og hvor alt-

så Vest-Berlins jernteppe begynner. Like foran jernteppet er det satt opp en veldig lysavis for å la befolkningen i øst få Vestens nyheter. Aviser fra Vest er nemlig forbudt i Øst-Berlin.

Ved det restaurerte Brandenburger Tor holder russerne et folkepoliti vakt — til og med med svære kikkertinglende på brystet — men det var ingen vanskelighet med å kjøre mellom Brandenburger jernteppesøyler og inn i østsektoren gjennom Unter den Linden. Det er påfallende tomt og øde her. Nakne ruiner griner mot en. Dog så vi det bodde mennesker i kjelleren i bombede hus. Å komme fra Vest-Berlin til Øst-Berlin er som å komme fra en oase ut i ørkenen. Bybildet er det tristeste jeg har sett, enda jeg har sett mye fattigdom i Syd-Jugoslavia og Makedonien. I gatene er privatbiler nesten ikke til å se, bare en og annen lastebil forstyrrer den store stillheten. Inne i forretningene og på fortauene er det også nettopp stillheten, tausheten, som slår en. Ser en nøyere på menneskene er det helt åpenbart hvordan de virker gledeløse og resignerte, som regel også armodslige. Men de holder ut og venter på en bedre fremtid — år etter år.

Hele Øst-Berlin er påfallende dårlig ryddet og sparsomt gjenreist — når unntas en eneste gate — den gamle Frankfurter Allé, som er omdøpt til Stalin Allé og som har fått en storstilet, men i høy grad russisk arkitektonisk løsning. Det ser formelig ut som at hele gaten er flyttet i hel stand over fra Moskva. Men på begge sider av denne gaten finner en ruiner og atter ruiner. Murestene er pepret med skuddserier — et drastisk minne om gatekampene.

Russerne har latt reise et minne om deres erobring av Berlin i 1945 — det storstilte Treptowanlegg — en slags Frognerpark, til ære for de falne. 8 000 russiske soldater ligger begravd her. Det hele ser vakkert ut, smykket med skulpturer og blomster og blir besøkt med alminnelig ærefrykt, men så var det medaljens bakside. Det er Berlins kvinner som har gravd ut og bygget opp hele anlegget i 1945, utkommandert av russerne og tvunget til det så fremt de ville sikre seg de daglige matanvisningene. Det finnes tallrike kommunistiskripsjoner med tysk og russisk tekst. Barna i østsektoren lærer russisk allerede fra første klasse på skolen. Lærerne tar derfor ofte hele klassen med til anlegget slik at de kan få praktisert sine sprogkunnskaper.

I Vest-Berlin kan en veksele 1 Vestmark omi 3,65 Østmark. Men da det eneste en kan få kjøpt i Øst-Berlin uten å ha innvånerbevis der er bøker og papir, har en ikke me-

get glede av de billige pengene. Men har en interesse av kjente forfatters verker på tysk kan en få kjøpt dem fantastisk billig i Øst-Berlin. De unge ekspeditrisene i bokhandelen gled tause og uttrykkløse rundt i sine åpenbart billige bluser og skjørt, idet de bøyde seg over det mest tarvelige innpakningspapiret i stort alvor. Stakkars jenter!

Vi dro et lettelsens sukk da vi igjen hadde passert Brandenburger Tor. Vi ble ikke stoppet av russerne, men da vi skulle kjøre inn i den engelske sektor, ble vi kontrollert av en engelsk soldat. I den engelske sektor går gjenoppbyggingen for fullt slik som i den amerikanske sektor.

Opprinnelig hadde vi tenkt å kjøre direkte fra Berlin til Hamburg, men vi fikk opplyst at russerne hadde stengt den vegen et par dager tidligere. Vi måtte derfor kjøre omvegen vestover til Hannover. Det tok lang tid på den russiske tollstasjonen i Vest-Berlin. Vi måtte ytterligere punge ut med gode Vest-tyske mark for å få lov til å kjøre på autostradaen til Hannover. Tyskerne i Vest-Berlin hadde sagt at vi måtte skynde oss å kjøre slik at vi nådde Vest-Tyskland før mørkets frembrudd. Vi snakket med en svensk forretningsmann i Berlin. Han fortalte at han nu skulle til Leipziger messen, og at han ofte hadde vært i Øst-Tyskland. Han sa at en ikke burde ta noen avstikker fra autostradaen, for da kom russerne med en gang. Han fortalte også at butikkvinduene i Leipzig under messen var fulle av varer, men når messen var slutt, forsvant varene fra butikkvinduene og den alminnelige borger fikk ikke kjøpt noe. Jo, propagandaen er en virksom realitet!

Da vi etter noen timers kjøring atter passerte zonegrensen inn i Vest-Tyskland uten noe som helst uhell idet mørket seg på, dro vi alle et lettelsens sukk.

Alf Gleng.

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 61 29 - Oslo

(Forts. fra s. 1).

ger overbeviste Germanerne om at de for sin egen skyld var nødt til å hjelpe dem som engang stakk dem en kniv i ryggen. Så i år 451 kunne Aetius på De kaukasiske Marker (nu Chalons sur Marne) i Frankrike mønstre en hær på flere hundrede tusen mann, romere og de germanske stammer bl.a. Franker, Burgunder og Vest-Goter. — Man mener der deltok ½ million mann i dette folkeslag, som Aetius vant takket være Germanerne, og Hunnerne forsvant inn i Asia uten å etterlate seg annet enn ruiner og et hårreisende rykte. —

For 1500 år siden krøp verdens herrer romerne til korset og bad i sin høyeste nød de germanske stammer om hjelp. Fremtiden vil vise om vår tids store, de Vest-Allierte, har like klar forståelse av den krise Europa er inne i og om de er like villige som romerne til innsats og samarbeide med dem som var deres motstandere for 15 år siden. —

De varsler vi ser rundt oss er ikke bra.

Frankrike vil ikke stille sine militære styrker under den felles overkommando. I U.S.A. hever det seg røster som krever tilbaketrekning fra Europa av de amerikanske avdelinger og i England er interessen for å ha britiske divisjoner stående i Central-Europa bare så passe. Den franske avis «Combat» påstår derfor at NATO er i full oppløsning, mens organisasjonens øverstkommanderende general Lauris Norstad klager over at han har for få divisjoner til å kunne løse sin oppgave. Dessuten er der på Nato's landområde i Europa bare fem utskyttingsbaser for raketter, mens Soviet bare mellom Østersjøen og Ukraina har et hundrede! —

Men Vest-Tyskland gjør sitt beste. Ifølge «Deutsche Soldaten-Zeitung» skal militærbudsjettet nu fremover økes med 1—1½ milliard tyske mark pr. år og hærens styrke vil ved 1960-årets utgang være brakt opp i 300 000 mann. Men man kan være ganske sikker: Jo sterkere Vest-Tysklands militærmakt blir, des villere vil bakholdsangrepene bli og vi vil atter få høre hvlene om at et sterkt Tyskland er en fare for freden. — Og disse hvlene vil ikke minst komme fra NATO's egne rekker. —

Dagens utenrikspolitikk består i at verdenskommunismen

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

rasler litt med sverdet, tar et skritt eller to fremover — og venter. Intet ubehagelig hender. Alt går bra. En eller annen kommer med en protest, der skråles opp i aviser, men hva gjør det? Alle faller til slutt til ro og mens verdenskommunismen forbereder sitt neste fremstøt bobler alle partier over med megen snakk om fred mellom nasjonene, avrustning og forbud mot militære baser på Sydpol-landet. Dessuten må der overveies hvorledes verdensrommet skal deles, likesom det må bli avgjort hvem som eier månen. Sovjet kom jo dit for ganske nylig.

For 1500 år siden var det adskillig forskjell på den foredte romer «som fryktet nærkampen» og den skinnmagre, hardføre, sultne asiatiske rytter som ikke hadde noe imot å skjære halsen over på en eller annen. Også i dag er det forskjell på krigerne fra vest og øst: La oss først ta et eksempel fra vest:

Tre mann ved marinestasjonen Aarhus i Danmark gikk for en tid siden til sultestreik som protest mot den ensformige maten. De hadde hatt 3 slags pålegg til aftensmaten, men så ble dette innskrenket til to. Det første måltidet de streikende nektet å spise besto av egg, ost, leverpostei, pølse, marmelade, brød og smør. Det er Asker og Bæums Budstikke for 6. jan. som meddeler dette.

Så var det øst:

Den kjente tyske krigsflyver oberst Hans Rudel var bl. a. med i slaget om Stalingrad og skriver herom i sin bok «Trotzdem», side 62:

«... den Rhc«-»

«... den ble forsvart med en fanatisme som er blitt til religion. Stalingrad er Stalins by og Stalin er Gud for disse unge Kirgisere, Usbeker, Tartarer, Turkmenere og andre Mongoler. Disse verdenskommunismens adoptivbarn, og de politiske kommissarer som står bak dem, vil nok i det opprotete Stalingrad tvinge Tyskland og den hele verden til å gi opp den lettvinde tro at kommunismen er en politiske tankeform blant så mange andre. De vil nok bevise overfor oss og senere alle andre folk at de er apostler for et nytt evangelium. Og på denne måten vil Stalingrad bli vårt århundredes Betlehem, et krigens, hatets, ødeleggelsens Betlehem.»

Det er mot disse krigere, overlegne i antall, overlegne i divisjoner og rakettbaser, men fremforalt overlegne i moral, at vestens tropper skal forsvare oss. Disse tropper som for størstedelens vedkommende ikke har andre mål enn de rent materialistiske. Akkurat som romerne hadde det i tiden før sin undergang da den store masse stadig ropte på brød og sirkus.

Konrad Sundlo.

Arbeidstjenesten

(Forts. fra s. 4).

Bruttoutgiften for statskassen til AT fordeler seg på følgende større poster således:

Lønn til personell	anlagsv. ca. 25 mill. kr.
Kontorutgifter	« « 4 « «
Sykeutgifter	« « 2 « «
Mat og klær	« « 45 « «
Kvarter, utrustn., redsk.	« « 30 « «
Reise- og transportutg.	« « 4 « «
Transportmidler	« « 1 « «
Bygge- og leieutgifter	« « 15 « «
Ymse	« « 3 « «
	« « 129 « «

Sum utgift ca. 129 millioner kroner.

På inntektssiden kan vi føre følgende poster:

1. **Forannevnte verdier** som var i behold pr. 8/5 1954: 28 ev. 22 mill. kroner.

2. **Arbeider utført av AT:** De vesentligste arbeider var:

Nydyrkningsarbeider.
Tørrleggingsarbeider.
Veibygging.

Skogkulturarbeider.

(Disse arbeider hadde ikke blitt utført under krigen uten AT. De representerte en betydelig oppspart realverdi for landet).

Onnehjelp.

Vedhogst.

Katastrofehjelp.

(Disse arbeider var til betydelig hjelp for landets livberging).

3. **AT bandt en stor masse arbeidskraft** som en i all fall delvis kan og må rekne med ville komme tyskerne til nytte. Anslagsvis kan en rekne med ca. 6 millioner tjenstedager i AT. Dette var ikke et uvesentlig bidrag til å holde mangelen på arbeidskraften i landet oppe og har på den måten medvirket til at tyskerne nok så tidlig under okkupasjonen fant å burde frafalle tvangssending av norsk arbeidskraft til Tyskland.

5. **Materiellet** som AT brukte, var den største utgiftspost på budsjettet, over halvdel av de samlede utgifter. Nesten alt dette materiell var av den art at det kunne komme til nytte for den tyske krigføring. AT ble rett og slett en belastning for den tyske krigspotensial. AT bandt fullt utstyr — unntatt våpen — for en styrke på ca. 10 000 mann i ca. 4 år. Ved frigjøringen kom det aller meste av materiellet til god nytte for Forsvaret. Det var stor rift etter det. Verdien av det materiellet AT «lurte» tyskerne for kan anslagsvis settes til ca. 60 mill. kroner.

6. **Den disiplinerte og troppsmessige opplæring** guttene fikk i AT, kom også til nytte for Forsvaret ved frigjøringen. Vinteren 1945/46 ble 60 000 AT-

gutter kalt inn til vaktjeneste og kunne, takket være den opplæring de hadde fått i AT, brukes til oppsetning av vakttropper etter 8 dagers opplæring i våpenbruk. Opplæringen fra AT vil også framtidig komme Forsvaret til nytte under guttenes tjeneste i Heimevernet.

Sjefen for Hæren har offisielt uttalt at «AT-guttene var nesten 100 % nasjonalt i orden ved frigjøringen».

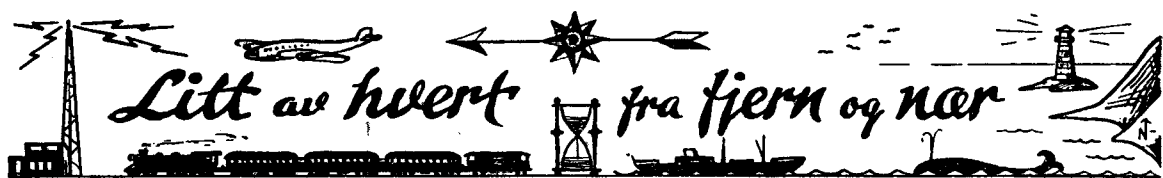
Guttene fikk ellers også megen opplæring i praktisk arbeid mens de var i AT. Dette skulle heller ikke være uten betydning for landet. Det må antas i all fall i noen grad å danne en motvekt mot det sørgelige arbeidstempo mange vennet seg til på tyske anlegg o. l.

7. Det bør også tas hensyn til at en stor del av befalet i AT var fastlønnte offiserer. Disse var jo blitt arbeidsledige sommeren 1940 — men skulle beholde full lønn med plikt til å ta et eller annet off. arbeid for lønnen. De av disse offiserer som ble beskjeftiget i AT, fikk sin lønn utbetalt der, og denne lønn ble i statsregnskapet belastet AT. Altså en ren posteringsak. Anslagsvis kan det regnes med at AT har dekket ca. 8 millioner kroner, som ellers ville vært belastet andre konti i statsregnskapet, og for en stor del uten annen ytelse en krigsfangenskap, arbeid med evakueringsaker for tyskerne, tjeneste i politiet o. l.

8. Skal en se rent nasjonal-økonomisk på utgiftene til AT er det også ymse andre forhold å ta omsyn til. Således at en stor del av utgiftene på en eller annen måte er gått inn igjen til stat eller kommune i form av skatter, avgifter, pensjonsinnskudd, innbetalinger til post, jernbane og telegrafvesen m.v.

RESYME:

En del av de aktivaposter som er regnet opp foran, lar seg vanskelig uttrykke i kro-

SISTE HAKEKORSNYTT

Det har øyensynlig stilnet noe med hakekorstegningen, men efterdønningene ruller fremdeles også mot Norges kyst — særlig da i det halvgale, monomane Dagbladet, som fremdeles raser rundt som berserker. Slik er det når ens egen nasjonale fortid ikke er så helt patent, slik vi tidligere har påvist det når det gjelder Dagbladet. Den er iallfall adskillig mere graverende enn fortiden til den tidligere AT-offiser som det så iherdig angriper. Ellers viser det seg nå at de tre antisemiter som ble arrestert på fersk gjerning på Grønland hører til Dagbladets egen nærmeste vennekrets. De hørte i likhet med Dagbladet — eller tar vi feil? — til den tappert kjempende heimefronten. Hvor er overvåkingspolitiet? for å tale med kommunistbladet Friheten, som er så opptatt av de hjemlige hakekors at det fremdeles ikke har oppdaget at dets kjære venner i Sovjet ikke nøyer seg med å tegne hakekors. Der brenner en ned synagoger og myrder jødiske vaktmesterkoner. Nå skal det forresten medgis at det ikke er så greit å holde rede på det-

ner. Spesielt postene 3, 6 og 8 kan neppe la seg takserer i penger. Post 5, materiellet tyskerne ble «lurt» for skulle synes rimelig å godskrive

P a s s i v a:

Samlet utgift til AT for statskassen

129 mill. kr.

A k t i v a:

Post 1, verdier i behold ved frigjøringen

22 mill. kr.

Post 2, verdi av AT-arbeider

40 « «

Post 5, materiell unndratt tyskerne

60 « «

Post 7, lønninger til militært befall

8 « « 130 mill. kr.

De fordeler vi har oppnådd etter post 3, 4, 6 og 8 har vi altså da fått helt gratis. Det må antas at det som er omhandlet under disse poster, har vært og fremdeles er av betydelig nasjonal verdi.

*

Når forholdene med AT var slik som vi nå etterpå med alle kortene på bordet kan konstatere at de var, kan en spørre om det ikke var et feilgrep å sette i gang motstandsarbeid mot AT.

Slik som forholdene forfante seg den gang uten kortene på bordet, forelå det følgende 2 hovedgrunner for å sette i gang motstandsarbeidet:

a) Det kunne være fare for at tyskerne ville sette AT til arbeid for seg.

te med hakekorsene. På Drammenskanten oppdaget en således for en stund siden at det var malt et hakekors på en fjellvegg, og ved rask og dådfull inngripen fra politiets side lykkedes det da også å oppdage gjerningsmannen. Det var en 12 år gammel gutt, som tilstod at han hadde tegnet det — men riktignok for et år siden!

*

NYE GULE TROPPER FOR SOVJET

Sovjetbladet Krasnaja Swjesda meddeler at det har vært store antiamerikanske demonstrasjoner i Tokio. Det er de japanske arbeidere som ifølge bladet på denne måte demonstrerer sin sympati for de røde «fredsbestrebelsene». Denne melding vil sikkerlig vekke stor begeistring hos hjemlige halvrote eller helrøde elskere av fremmede og fargete folkeslag. Synd bare at kjærligheten øyensynlig ikke blir gjengjeldt.

*

DEN SLEMME

PER ENGDahl

Mens vi skriver om alle disse raseblandings stolte norske forkjempere, bør Dagbladet naturligvis nevnes på ny. Det har nå i en rekke

oppgjøret med dets egentlige anskaffelsesverdi.

Vi kan da sette opp følgende sluttoppgjør uttrykt i kroner for postene 1, 2, 5 og 7:

numre beskjeftiget seg med «nazisten» Per Engdahl i Malmø, som vel må være en slett nordbo. Han beskyldes i bladet for noe så forbrytersk som det bladet kaller «for-svar av den biologiske arv». Her bør det naturligvis straks gripes inn, for slikt forsvar av den biologiske arv bør overlates til husdyrbrukere — og naturligvis jødene, som øyensynlig er den eneste rase som ifølge Dagbladet bør ha anledning til å drive rasepolitikk. Jevnfør Israels egne «Nürnberglover». Ellers er det ingen dårlig reklame Mr. Eastman og hans norske organ Dagbladet har gitt Nysvenskene!

*

JODEOVERSIKT I ARBEIDERBLADET

Arbeiderbladet bringer en interessant oversikt over verdens jøder. Den er øyensynlig avpasset etter myten om de 6 millioner i gasskamrene, men har likevel sin interesse. Det berettes at 40 % av verdens jøder nå er bosatt i USA, 23 % i Sovjetsamveldet og 14 % i Israel. Tallene er: USA 5,262,000, Sovjetsamveldet 3,000,000, Storbritannia 450,000, Frankrike 330,000, Rumelia 180,000, Ungarn 80,000, Vest-Tyskland 43,000, Canada 250,000, Israel 1,836,000 og Australia 67,000. Vi går ut fra at disse tall angir jøder som tilhører den jødiske tro, mens en ikke har regnet med det ikke ubetydelige antall frafalne. Tallet fra Sovjet er vel også høyst tvilsomt.

Averter i FOLK OG LAND!

Har du skaffet en ny abonnent?

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo